

Serbest Vezin Şiir Yarışması İkincisi
Dr. Salim ÇELEBİ
Rumuz : Vanilya

DALINDA SEV GÜLÜ

Anadolu, Anadolu'm;
çöreklenmiş bağına medeniyetler
varsan varım
yoksan yok olurum...
Kıştı mevsim,
aylardan
kazma kürek yaktıran
soğuk bir mart,
ısıtmıştın içimizi Anadolu'da
"merhaba" diyerek dünyaya evlat;
göçmemiştik daha kente,
hem evde hem tarlada çalışırdı anan köyde
bense herkes gibi ırgat;
işçi yani, çiftçi bile değil, gündelikçi;
gerçi
mutlu yaşıyorduk
fakat umutlu değildik geleceğimizden:
Doyuramaz olmuştu karnımızı pullukla yapılan tarım;
bir yanımız yaralıydı
bir yanımız yarım;
göçtük, gelen biziz
fakat getiremedik
Anadolu'da kaldı geçmişimiz!

Adını biz koyduk atalarımızdan yadigâr,
dinin de bizden kökenin de
kendin yaratacağsın kendini
özünde özümüz var.
Ben köyde büyüdüm
sen kentte büyüyeceğsin,
belki is karası
belki de bukle bukle sarı saçların olacak
kâkülü alnına dökülen;
karşılık görmeyen aşkların olacak
anımsadıkça tüyler ürperten;
yorulacağsın yoksulluktan
göz yaşların olacak
sırılsıklam ıslanacak bedenindeki ten;
yılmayacağsın yaşamdan
korkmayacağsın sana yaklaşıp;
gerçekleşemiyor yaşamda her istenen,
farklılaşıyor koşullar
değişiyor her arzuya yol açan neden;
istediğin kadar didin istediğin kadar uğraş

pişmiyor tenceredeki aş beklemeden !

Sabretmelisin evlat, sabretmelisin;
zarara zararla
zulme zulümle
karşılık vermemelisin;
doğarken devraldığın görev bu
insanlığa yakışan töre bu.
Hoşgörün ve mazlum yanın
benzetilecek bazen bir mumyanın sessizliğine
suçlanacaksın;
göz yaşların dindirecek susuzluğunu
damla damla yutacaksın;
sırlar saracak bedenini
çılğınca alkışlanacaksın;
fakat,
kulağına küpe olsun evlat, gerçek tektir;
denenmişse geçmişte
balyozun gücü asırlarca örste,
hiç şüphelen olmasın
gelecek gerçektir: Akılda,
kıldan ince kılıçtan keskindir her sözcük;
gün gelir yük olur
ödetir bedelini;
eleştir, eleştiril
fakat uygarca kullan balla kapladığın dilini.

Yüksünme,
evire çevire
tüm içtenliğininle şöyle bir bak tarihe:
Darağacında
destanlaşan Pir Sultan...
Servetin ve yasın değil,
“kitapların kalsın çocuklarına mirasın”
diyen Cafer-i Sadık;
Hak yolunda gık demeyen Hallac-ı Mansur
-Hallacı Mansur ki, işkenceciler için bile af diler-
ve bitmedi daha, dur;
“Ben, konuşan Kuran’ım.” diyen İmanım Ali
ve “incinsen de incitme!” deyişiyle Hacıbektaş-i Veli
ve daha daha niceleri
rehberin olsun,
dalında sev gülü.